

סיכום פרק "משיליך"

לגבי דיני השבות ביום טוב סוכם כי כל שבות האסורה בשבת אסורה גם ביום טוב. ובכלל זה גם דברים שיש בהם צד של רשות וגם אלה שיש בהם צד של מצוה, ואפילו דברים מסוימים ששלעצמם יש חובה לעשותם – מכל מקום גזרו שלא יעשו אותם ביום שבתון, שמא יביאו למלאכות אסורות. ובעיקר חששו לכל דבר הדומה למשא ומתן מסחרי, האסור כשלעצמו וביחוד בגלל הכתיבה הנלווית לו, או לאיסור הכנה ויצירה של כלים המשמשים לאותן המלאכות.

דיני התחומים ביום טוב הרי הם כדיני התחומים בשבת, אלא שלגבי יום טוב היה צורך להוסיף ולדון בדברים שלגבי השבת אינם באים לכלל דיון, משום שהם כשלעצמם אסורים בשבת בכל שימוש. ומשום כך סוכם כאן דברים לא רק בפירות ובחפצים העומדים לשימוש מְיָדִי, אלא גם בבהמות הנוערות לשחיטה, או בחומרים המשמשים לעשות מהם תכשילים וכיוצא בהם. והכלל בכל אלה הוא: כל דבר שהיה בערב חג מחוץ לתחום (ולא נעשה בו עירוב תחומים) לא זו בלבד שאסור להביאו, אלא גם אם הובא בדרך כל שהיא ביום טוב עצמו – אסור להשתמש בו. פרק זה, האחרון במסכת, מסתיים בהלכה הנוגעת מבחינה ידועה כדיני התחומים – ביחס לשימוש בבהמות הנמצאות מחוץ למקום ישוב, ובאלה שהן בתחום הישוב, אולם מבחינה אחרת יוצא הדבר מדיני תחומים אל דיני מוקצה, ועל ידי כך נמצאת המסכת מסכמת בענין שבו פתחה.